

SENTIR, ESCOLTAR, ENTENDRE

Quinzè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

L'Enric m'explicava el seu testimoni del canvi que s'havia produït en la seva vida des que va acceptar Jesús com al seu Senyor i Salvador. Dos anys abans, explicava a aquell grup de catequesi, no tenia ganes de la Paraula de Déu. Els diumenges solia establir un debat intern entre les parròquies de la ciutat per anar a la missa on feien l'homilia més curta. Ell ja coneixia tots els capellans. La seva idea d'una bona celebració era que havia de durar el mínim. Però ara, que havia nascut de nou, podia asseure's i escoltar la predicació de la Paraula de Déu durant tot el temps que fes falta. Efectivament, la nostra disponibilitat per a la Paraula de Déu és un bon indicador de la nostra relació amb ell.

Precisament la paràbola del sembrador (Mt 13,1-23) és una invitació a revisar i renovar-hi la nostra actitud. La predicació de la Paraula de Déu és comparada a la sembra de les llavors. Caiet en diferents tipus de sòl: el camí, la roca, els cards i, finalment, la terra bona. Cadascun d'aquests tipus de sòl es diu que representa un tipus de cor humà concret, amb el qual els oients reben la paraula de Déu. Per això ens preguntem, avui, quina preparació té la terra del meu cor per a rebre la Paraula?

Soc potser dels del camí, on la llavor no pot ni brostar? Soc potser dels de la roca dura, on la planta no podrà tenir arrels, vindrà el sol i es cremarà? Potser soc el terreny plagat de cards, on la Paraula s'ofega per les preocupacions i plaers mundans? O bé m'he preparat i disposat perquè la bona terra del meu cor doni molt de fruit? La llavor resulta permanentment efectiva. El que falla és el terreny, la meua ànima, que arriba a donar el trenta, el seixanta o el cent per u. Aleshores, del que es tracta és de millorar la disposició del meu cor, el lloc de l'esperit humà, perquè la Paraula pugui donar els seus fruits en la meua vida.

Quan arribes a Torelló de vicari o de rector, el primer bondia és «a Torelló, llargs de taula, curts de sermó.» Quantes vegades la gent està pendent del rellotge, sobre si la missa dura cinc minuts més o menys. Com diuen els africans: «sembla que els europeus us rigueu de Déu, perquè li escatimeu els minuts». Encara més, una dita de saviesa africana recorda: «els blancs teniu rellotges, però els africans tenim el temps!», remarcant que sovint hom corre d'aquí cap allà per perdre el temps després en qualsevol fotesa i deixant de banda allò que és important: gaudir de la vida que Déu ens ha donat.

En un estudi sociològic, publicat a la Vanguardia, el juliol de 2014, s'explicava que a les

ciutats, les persones van a missa depenent de la durada de la missa, però no és únicament aquest el valor que es té en compte. Importa la proximitat del domicili, de si es coneix o no el capellà que celebra i, alegria per als predicadors, una bona homilia. No tot és qüestió de fer-ho tot més per menys, sinó que la qualitat important. Menys mal: les absències clamoroses no són sempre culpa dels fidels!

La responsabilitat d'aquesta actitud és compartida entre els clergues predicadors i els fidels receptors. Per entendre'ns, cal endolcir la píndola. Veiem clarament com Jesús utilitza paràboles per arribar al fons de la qüestió, per trobar l'entesa amb els seus interlocutors i avançar en la direcció correcta. La veritat, Jesús ho sap, és amarga i costa d'empassar.

Potser la gent sentiria menys aversió a rebre la Paraula si els predicadors ens fixéssim en la forma de fer-ho. La forma és el fons. Per això caldria utilitzar més sovint les paràboles, les imatges i els recursos

lingüístics. Jesús hi insisteix constantment. «Mt 13,19A tot aquell qui escolta la paraula del Regne però no la comprèn, ve el Maligne i li pren la llavor.»

Què és el que fa que una persona entengui i una altra no entengui ni vulgui sentir

l'evangeli? Aquesta és la gran qüestió sobre la comunicació de la Bona Nova. Jesús va tractar de resoldre aquest problema amb la seva forma de predicació. De totes maneres, sabem que no sempre se'n va sortir. Per això retreu: «Jn 8,43 per què no compreneu el llenguatge amb què us parlo? Perquè sou incapaços d'escoltar la meua paraula.» Solem assumir que la gent accepta o no la Bona Nova, tenint en compte únicament la seva raó, la seva capacitat de comprensió. En canvi, és veritat que les persones es tanquen o es tornen refractàries a l'anunci evangèlic, justament perquè no volen acceptar l'entrada de Déu en la seva vida.

Acceptar entrar en el món de la fe significa voler sotmetre lliurement el propi enteniment i voluntat a la revelació, a aquella autocomunicació que Déu ha volgut fer arribar a cadascú. És el que passa a aquells que assaboreixen i valoren entrar en una relació autèntica amb el qui descobreixen com a Pare, Creador, Déu i Salvador.